

Ha beköszönt a nyári szünet

Lágy, nyári szellő lengte körbe a négy fiataalt, akik a falun kívül található kis tisztáson feküdtek a földön és élvezték a nyári szünet örömeit, mint minden nyáron, amióta osztálytársak lettek hét évvel ezelőtt.

Három hete napról napra mentek, bicikliztek, sétáltak és fürödtek a Dunában. Ám egy nap, ahogy feküdtek a tisztáson a vadvirágok között, rájöttek, hogy unatkoznak, és valami izgalmas dologra vágnak. Hogy mi volt az a dolog, ők maguk sem tudták volna megmondani.

Dél körül egy ártalmatlannak tűnő zivatar megzavarta a fiatalokat az ábrándozásukból, és futottak a falu központja felé, s mire elértek a buszmegállóhoz, a csendes, nyári zivatar bőszi viharrá változott át. Ahogy ott ácsorogtak és várták, hogy a vihar csillapodjon, a falu bolondja előttük tekert el biciklijével óbégatva.

Az egyik fiú szigorú arckifejezéssel bámult bele a zuhogó esőbe, és még akkor sem rezzent össze, amikor nagy égdörgés közepette újabb és újabb villám cikázott keresztül az égbolton. Még a bolondra sem figyelt oda. Szürke pólót és rövidnadrágot viselt, orrán a legújabb divatú szemüveget.

A fiú mellett egy törékeny alkatú lány állt, dideregve, összehúzódkodva, idegesen rágcsálta a körmeit. Félhosszú, barna haját copfban kötötte össze, meleg, barátságos barna szemeivel a villámot, majd a bolondot figyelte. Annak ellenére, hogy nyár közepe volt, farmernadrágot, pólót és sportcipőt viselt.

A lány mellett egy kisportol testalkatú, szőke hajú, vékony, nyurga fiú ácsorgott, s a fiú mellett kiköpött hasonmása álldogált, csak lányban. Mivel ikrek voltak. A lány a kezében fogott kulcsosomót tekergette az ujjai között. Ők is a bolondot figyelték, és nem vették észre a másik négyet, akik a park másik oldalán, hasukat fogva a nevetéstől ültek egy sárpacni kellős közepén.

– Menni tovább! – kiabálta a bolond, és körbe-körbetekert a biciklijével a buszmegállóban. – Csak két dolgot kívánok: mielőbb hazamenni, és hagyjanak engem békén. Mindig bántani engem. Engem csak bántanak az emberek – az egyre sűrűbben lecsapó villámokra fittyet hányva, csak tekerte körbe és körbe. A bolond ruhája csupa sár volt.

Először nem értették a fiatalok, hogy miről is beszél, mikor is fejüket elfordítva, meglátták a másik

négyet. Így tett több felnőtt is, akik velük együtt ácsorogtak a buszmegálló nyújtotta biztonságában. Több felnőtt szintúgy a tomboló vihar elől menekült oda, míg mások buszra vártak.

– A park mindenkié! Nem zavarhatnak el onnan!

Időközben az eső egyre sűrűbben esett, olyan volt, mint egy függöny, alig lehetett átlátni rajta, de a másik négy fiatal körvonalait ki lehetett venni, és odahallatszott gúnyos nevetésük is.

– Már csak ők hiányoztak az életünkből. Azt hittem, hogy legközelebb már csak az iskolában látom viszont őket – mondta ki félhangosan gondolatait az ikrek közül a lány, akit Mártának hívtak.

– Ne fess ördögöt a falra, tesó! – válaszolt a bátyja, aki öt perccel volt idősebb a lánynál. – Még meglátnak minket, és nem szállnak le rólunk egész szünetben, legalábbis abból, ami még vissza van belőle.

A vihar lassan csillapodni kezdett, fél óra eltelte után szivárvány tűnt fel és a madarak vígan daloltak. Akik nem a buszra vártak, elindultak a dolgukra, és így tettek ők is. Egy időben indultak hazafelé a bolonddal. Ám valaki fennhangon, gúnyosan utánuk kiabált.

– Nocsak, nocsak, kiket látnak szemeim! A négy

eminens tanulót, az osztály strébereit. Andalgunk a szakadó esőben? – a másik három felvihogott. Ők sem voltak különbek a csapatuk vezetőjétől, legalábbis, ami a személyiségüket illeti. Testalkatilag mások voltak. Magasak, vékonyak voltak, és a két lány haja a fejük tetején úgy állt, mint egy szénaboglya.

Egyszerre fordultak meg, és szembe találták magukat a másik négyel. Az őket megszólító fiú ugyanolyan kövér volt, mint az év végén. Kezében egy nagy chips-es zacskót fogott, és tömte magába a paprikás ízesítésű hízókúra adagot.

– Látom, nem változtál semmit – válaszolt Ádám. Kissé feljebb tolta az orrán a szemüvegét. – Amúgy meg semmi közöd sincs hozzá, hogy mit csinálunk. Legalább fogyhatnál kissé. Így is eléggé... – nem fejezte be a mondatot. Legyintett egyet és terelni kezdte a többieket.

Lajos utánuk kiabált fennhangon.

– Meg ne lássam még egyszer, hogy a park felé, vagy közvetlen közelében ténfergettek!

Ádám megállította a barátait és visszafordult.

– Mert? Mi lesz? S mi az, hogy megtiltod? A park közterület, és az jár oda, aki szeretne!

Lajos előrébb lépett.

– Mert azt mondtam!

Majd ahogy jöttek, úgy távoztak, de azért szűrő pillantásokkal visszafordultak feléjük; nem mondtak semmit, csak mentek előre.

– Remélem, megbuknak a pótvizsgán – mondta fennhangon Márta.

– Szerintem menjünk, és ha jobb idő lesz, visszajövünk, és azt csinálunk a parkban, amit akarunk – válaszolta Márta ikertestvére.

– Szerintem is, jobb, ha megyünk, és nem foglalkozunk velük – vetette oda félvállról Éva. – Holnap azért is kijövünk a parkba, akár tetszik nekik, akár nem.

Így folytatták tovább a nyári szünet adta élvezeteket, és rég el is feledkeztek a négy osztálytársukról. Örömük nem tartott tovább három napnál.

1. Az első jel

Három nappal az incidens után az ikreknél gyűlt össze a banda. Ádám egy hatalmas bőrfotelben üldögélt, szigorú arckifejezéssel böngészte a Máté íróasztalán felejtett napilapot. Már az újság közepén tartott, és épp azt fontolgatta, hogy abbahagyja az olvasást, amikor is véletlenül egy pici, bekeretezett cikkre lett figyelmes.

„Rejtély”

„Három nappal ezelőtt egy német turistacsoport az ismert üdülőfalun keresztül sétált a régi strand irányában, napnyugta után, a nemrég befejezésre került parkon keresztül, amikor is három, sísapkába öltözött férfi támadt rájuk. Egyikük a turistacsoport egyik tagját a földre rántotta, szerencsére nem esett bántódása. Csupán figyelmeztették őket, hogy jobb, ha erre többé nem járnak. Mondta el az újság riporterének a csoport magyarul tudó tagja.”

Mire befejezte a cikk olvasását, a banda többi tagja is beviharzott. Utoljára Éva állított be. Ádám meglengette előttük az újságot.

– Ezt olvassátok, hogy mi történt szeretett kis falunkban!

Mohón olvasni kezdték a rövid cikket.